Aº. 1843. | Nº. 8.

DONDERDAG, | 26 JANUARIJ.

JE MAINTIENDRAI

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 24 Januarij 1843.

(3921) PIETER CAMERON, heeft op heden aanteekening gedaan van zijn voorgenomen vertrek uit deze Kolonie.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

POST-KANTOOR.

Tot narigt van het Publiek dient, dat Z. M. Korvet *CASTOR*, gecommandeerd door den Kapitein Luitenant ter Zee, F. A. SÖHNGEN, op *HEDEN* den 26sten dezer, over de Eilanden *St. Eustatius* en *St. Martin*, de reis naar *Curaçao* zal aannemen; zullende de Brievenmalen voor gemelde Eilanden bestemd, op dien dag des middags ten *twaalf* uren, worden gesloten.

Paramaribo, den 26 Januarij 1843.

De Postbeambte,
A. P. TIRION.

Derde en laatste Oproeping.

De *Commissie van Inschrijving en Vrijstelling* voor- en van de Schutterij, roept bij dezen op, alle vrije Mannelijke Ingezetenen, welke bewijsselijk aan *Paramaribo* woonachtig zijn, immers zich aldaar bewijsselijk ophouden, of hun verblijf hebben, voor zoo verre zij namelijk op den *eersten* dezer, den vollen ouderdom van *achttien* jaren bereikt hebben en hun *vijftigste* nog niet zijn ingetreden, welke niet reeds in de Schutterij zijn ingelijfd; van welken rang, staat of orde zij ook zijn mogen, zonder onderscheid of zij vermeenen mogten, al dan niet tot de vrijgestelden te behooren, met uitzondering nogtans van zoodanige, welke volgens art. 3 van het Reglement voor de Schutterij, gearresteerd den 31 December 1835 en 13 Mei 1836, van de persoonlijke dienst bevrijd of van schriftelijke *Finale Vrijstelling* van de Commissie, voorzien zijn.

Zij zal hare *laatste* Zitting houden in het lokaal bovende WEESKAMER, op Maandag den 30 dezer, van 's morgens 9 tot 11 uren, voor dezulken die om wettige redenen, aan de vorige oproepingen niet hebben kunnen voldoen.

De voor de Commissie verschijnende, zullen de Letter en het Nummer hunner woonplaats en den naam der Straat, moeten opgeven.

Paramaribo, den 23 Januarij 1843.

Namens de Commissie voornoemd,
De Secretaris,
H. BENJAMINS.

ADVERTENTIEN.

(3923) De Substituut Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 27sten Januarij 1843, des voormiddags om *half negen* ure, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden uit gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen.

Het *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *Rust en Vreedestraat*, La B. No. 41; aankomende den Boedel wijlen PIETER AEUTZ.

Den Slaaf *Hoop*; aankomende D. C. LENTZ.

Paramaribo, den 21 Januarij 1843.

A. DE RANDAMIE,
Subt. Exploicteur.

(3933) Op Dingsdag den 7den Februarij 1843, zal door den Vendumeester M. A. KEIJSER, des namiddags ten 4 uren, verkocht worden:

Het *HUIS* en *ERF*, op den hoek van den *Waterkant* en de *Keizerstraat*, La. A. No. 165; aankomende den Boedel wijlen Mejufvrouw C. J. SMITH. — Inmiddels is hetzelve Effect UIT DE HAND TE KOOP.

Paramaribo, den 23 Januarij 1843.

F. J. BINZ qq.

* * Vendu: *

HEDEN MORGEN van MANUFACTUREN, GEREEDSCHAPPEN, SPIJKERS en MADERAWIJN, ten Pakhuize van de Heeren *BOYD MAC DONALD & Co.* (3932).

(1509) De Vendumeester M. A. KEIJSER, zal MORGEN om 9 uren verkoopen:

PROVISIEN en STUKGOEDEREN; — alsmede: de Neger LINDOR (*Timmerman*).

Voorts: 25 | m. STEENEN, SELTSERWATER, enz.

(2593) KOLONEL BALFOUR VAN BURLEIGH, hier eenige tijd met verlof vertrekkende, zal in Februarij e. k., ten zijnen huize door den Vendumeester M. A. KEIJSER, doen verkoopen:

Exquise wèl onderhoudene MEUBELEN *naar de laatste smaak*; alsmede die GLAS, CRISTAL, PAARDEN, RIJTUIG en TUIGEN.

Bij A. SOETER, te bekomen:

Beste PRUIMTABAK à 50 ct. per pond; (3949)

J. P. HAASE Jr.

heeft per Kapitein HUBERT ontvangen en biedt te Koop aan:

Versche Boter, Hammen, zoetemelksche en komijne Kazen, rook- en Pekelspek, extra Zoutvleesch in halve en kwart tonnen, Saucijs de Bologne, versche groote Ossentongen, Patervleesch, Ossenhaasjes, Rolpens, Saucijsjes en Worst, Aardappelen, diverse Vruchten en Vleesch in blikken, Patentolie.

Banketten in groote flesschen, flesschen met Fransche Vruchten, extra groene en zwarte Thee, fijne naar de laatste modellen Poolbont en veel meer andere *GOEDEREN*, te veel om te adverteren.

Hij verzoekt tevens ook aan diegenen, welke hem van 1839, 40, 41 en 42 schuldig zijn, betaling te Presteren en de LOOPERS *niet meer* aftewijzen, wijl hij anders genoodzaakt zal zijn, om te moeten *DAGVAARDEN*. (2616).

Paramaribo, den 18 Januarij 1842.

MENSCHENLIEFDE MET DE GROOTSTE OPOFFERING BETOOND.

Onlangs bevond zich een schip, van Nederland, naar Oost-Indiën afgezonden, aan de Kaap de Goede Hoop liggende, in den deerniswaardigsten toestand. Door een' hevigen storm had het alle zijne ankers verloren, en was op een zandbank gedreven, waar het van tijd tot tijd aan stukken stortte. Zoo zag men voor oogen dat rasch het geheele schip vergaan zoude! Zoo waren zij, die zich daarop bevonden, in de uiterste verlegenheid, en riepen angstig om hulpe! Maar wie zou het wagen, tegen den stroom der hevig woedende golven op, daar heenen te roeijen, om deze ongelukkigen van het schip af te halen? Hetzelve was maar driehonderd schreden van het land, doch niemand uit de menigte der aanschouwers durfde het bestaan, om zijn leven in een oogenschijnelijk gevaar te stellen, door pogingen aan te wenden tot redding dezer schipbreukelingen; tot dat eindelijk Woltemade, een Kaapsch Burger, daartoe het klockmoedig besluit nam. Deze grijsaard, van zeventig jaren, vroeg in een soort van geestvervoering, » of men het dan zoo zou aanzien, dat die menschen daar te gronde gingen, zonder iets voor hun te doen?" En wanneer hem daarop geantwoord werd, » dat men gaarne hulp zou willen bewijzen, als men maar konde," zeide hij: » die wil, kan ook!" Liep daarop naar huis, haalde zijn paard, gaf het wat brandewijn tot versterking, ging daarop zitten, met de voeten vast in den stijgbeugel, en begaf zich dus in het water. » Wat zult gij doen? zijt gij dwaas?" riep men hem toe. Maar zonder zich daarna te stooren, worstelde hij met zijn paard door de golven, en kwam zoo eindelijk aan het schip. Nu riep hij aan de ongelukkigen: » hebt moed, en vertrouwt op God! ik zal voor u doen, wat ik kan, en u den eenen voor, den anderen na van het schip afhalen. Twee van u moeten nu afspringen, en zich houden aan den staart van mijn paard; deze zal ik dan met Gods hulp aan wal brengen, en aanstonds wederkomen, om anderen van u te halen, maar alleen twee te gelijk, en meer vooral niet!" Op dit roepende sprongen twee menschen uit het schip, hielden zich vast aan den staart van het paard, en werden dus door Woltemade gelukkig aan land gebragt. Verbaasd stonden de aanschouwers over den edelen ijver en moed des grijsaards; de door hem geredde menschen baden hem bijna aan, door dankbaarheid en blijdschap. — Maar Woltemade zag niet op hen, die gered waren, maar op die, welke nog gered moesten worden. Zijne vrienden mogten hem voorstellen, dat hij en zijn paard door den eersten togt te zeer afgemat waren, om denzelven nog eens te doen; hij liet zich daar niet terug houden, door het angstig geschrei

der ongelukkigen, in de nabijheid gehoord nog meer begeerig geworden zijnde, om dezelve te redden. Ja, zonder de vermoeidheid van zich zelven, en zijn paard, te achten, hield hij aan, de zich in doodsgevaar bevindende schepelingen af te halen: zoo dat hij tot zevenmaal toe, telkens twee persoonen, op den oever in veiligheid bragt, en dus de redder van 14 menschen werd. Maar toen waren er nog eenigen overigen; en ook deze nog te helpen, was zijne vurige wensch. Voor de achtste maal dan ging hij weder te water, kwam ook. zoo als voorheen, gelukkig aan het schip, riep, zoo als telkens: » maar twee! meer niet!" doch dit was te vergeefsch! — Twee grepen den staart van het paard, en een derde den toom. Nu werd de last te zwaar. Het mogt niet baten, dat het paard alle zijne krachten inspande, om zich boven te houden; Woltemade mogt trachten hetzelve daarin behulpzaam te zijn; hij werkte daartoe zonder vrucht: het dier zonk — de drie menschen, die daaraan hingen, werden een' prooi van de golven en ook de edele Woltemade, deze voortreffelijke Menschenvriend, deze redder van zoo velen — moest zijn leven laten voor zijne broeders! — Wij wijden een' traan aan zijne gedachtenis! — Zij zal duurzaam in zegening blijven!

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Het gekoperd tweedeks Barkschip Julia, Kapt. J. Hilbrands. — Adres bij Josua Lyon.

Het gekoperd tweedeks Barkschip Harmonie, Kapt. C. A. Schönbeck. — Adres bij J. F. Favereij.. — Sluit 2 Februarij,

Mengelingen.

DIENST MET WEDERDIENST VERGELDEN.

Darius, die een Koning der Persen is geweest, ontmoette, toen hij nog kamerdienaar van den Koning Cambijses was, Sijloson van Samus, op de markt te Memphis, en vroeg hem, daar hij een' rooden mantel droeg, welke hem zeer wel voldeed, voor welk een prijs die te koop ware? Sijloson was daarop zoo vriendelijk, dat hij hem deze mantel tot een geschenk gaf, onder voorwaarde, dat hij dien nimmer moest weggeven, of verkoopen. — Jaren daarna werd Sijloson van de regering te Samus ontzet, en uit zijn Vaderland gebannen. Hij vervoegde zich toen aan het Hof van Darius, die nu Koning geworden was, en liet hem zeggen, dat daar een Grieksche man was, aan welken de Koning verpligting had. Darius kon zich niet herinneren, wie uit Griekenland hem eene bijzondere vriendschap bewezen had, maar liet Sijloson echter tot zich komen. Deze verhaalde hem daarop het geval met den rooden mantel. Darius erkende zijn verpligting aan Sijloson daar voor, en beloofde hem dat hij van zijnen kant hem nu ook geschenken zou geven, die hij maar begeerde. Sijloson zeide daarop, dat hij den Koning alleen maar verzocht, hem in Samus te willen herstellen. En dat gebeurde ook weldra, daar Darius die Stad voor hem door een leger deed overmeesteren.

ECHTE VRIENDSCHAP.

Xenophanes, een der Grieksche Wijsgeren, had een' zoon, die zich beroemde, vele getrouwe vrienden te hebben. Hij ried hem daarop, ten einde die allen eens te beproeven, of hij wel op hunne vriendschap staat konde maken, een dood zwijn in eenen zak op den rug te nemen, en hen zoo te bezoeken; wanneer hij hun zeggen moest, dat daarin een man was, dien hij in drift gedood had, en hen bidden, dat zij hem in huis mogten nemen en verbergen. De jongeling volgde dezen raad op; maar niemand onder zijne vrienden nam hem, als hij bij hen kwam, wat hij ook smeken mogt, in huis. Hij keerde daarop, over hun gehoopd, naar zijnen vader terug. Xenophanes zeide hem daarop, dat hij nu zijnen eenigen, hem bekenden vriend, een gelijk bezoek moest geven, en dien bidden, dat hij hem om zijns vaders wil, mogt beveiligen. De zoon deed zulks, en zijns vaders vriend was aanstonds gereed, hem zijn huis aantebieden, en hem, zonder dat zijn huisgezin zulks vernam, eene veilige plaats daar in te schikken. Daar gekomen, openbaarde hem de jongeling de gansche zaak; waarop hij zich verblijde, dat de zoon zijns vriends geen moordenaar geworden was, en deze hem hartelijk bedankte, voor de echte vriendschap, omtrent hem betoond.

VOORBEELDEN VAN OUDERLIEFDE.

Gedurende het schrik bewind van den wreeden Robespierre, in Frankrijk, zat er te Lyon, een man in de gevangenis, genaamd Delleglace, die naar de Conciergerie te Parijs moest overgebragt worden. Zijne dochter, die hare Vader in de gevangenis was bijgebleven, verzocht, toen men hem zoude wegvoeren, dat men haar mede op het rijtuig wilde nemen; docht dit werd haar geweigerd. Dan, zonder acht te slaan op de zwakheid van haar ligchaamsgestel, vatte Mejuffer Delleglace den wagen, die haren vader wegvoerde, en volgde die meer dan honderd uren ver. Wanneer zij er zich van verwijderde, was het alleen om haren vader vooruit te gaan, om hem op de plaats, daar zij stonden aan te komen, eenige spijzen te boreiden, of voor hem eenig deksel te bedelen, hetwelk dienen kon om zijnen slaap te bevorderen, in de onderscheiden gevangenissen, waarin hij moest vernachten. Op deze wijs vergezelde zij hem tot aan de deur der Conciergerie te Parijs, die eindelijk vader en dochter vaneen scheidde. Op de hoop van de Regters te zullen vermurwen, ging zij, drie maanden lang, alle morgen, hunne regtvaardigheid en menschlijkheid inroepen, en verwierf daardoor eindelijk de vrijheid van haren vader. Verblijd over den gelukkigen uitslag harer pogingen, geleidde zij den oorsprong van haar leven naar zijn huisgezin terug; doch onder weg werd zij, in eene herberg, dood krank, ongetwijfeld uitgeput door al te zware vermoeijenissen, aan welke zij zich had blootgesteld. De vaderlievende dochter mogt het genoegen niet genieten, om den ouden man in zijn huis terug te brengen. Zij stierf in de armen van haren vader, zich echter gelukkig achtende, hare rust, en zelf haar leven, aan de redding van het zijne te hebben opgeofferd.

Als nog uitmakende een ander voorbeeld van Ouderliefde, diene mede het volgende berigt: » als een treffend gedenkstuk van reine deugd en ware grootheid van ziel."

Onder de regering van Paul den eersten werd de Vaandrig Lupalow naar Siberie verbannen, werwaarts zijne vrouw en zijne nog naauwelijks volwassene dochter hem volgden. Laatstgenoemde, door de ellende van haren Vader in den hoogsten graad getroffen, en geheel bezield met de gedachte, dat zij welligt zijne vrijheid zou kunnen bewerken, ondernam, in weerwil van het gesmeekt harer ouders, die haar de schijnbare onmogelijkheid eenen gelukkingen uitslag aantoonden, de reize naar Petersburg. In een zeer armoedigd gewaad, en zonder geld, geen' honger, koude en vermoeijing ontziende; kwam zij, na eene reize van vijfhonderd Duitsche Mijlen te voet afgelegd te hebben, behouden in deze hoofdstad aan. Zij wendde zich dadelijk tot de Vorstin D. A. T. van wier voortreffelijk karakter zij veel had hooren spreken; vond bij deze edele Vorstin troost en bescherming, en geraakt door haar in kennis met den braven Raadsheer O. P. K., die beloofde hare pogingen met nadruk te zullen ondersteunen. Deze belofte werd ook getrouwelijk vervuld: de tot het onderzoek van zoodanige zaken aangestelde Commissie, overhandigne eene memorie aan den Keizer, en Lupalow kreeg zijne vrijheid weder. Het bevallig en edel meisje is thans, na overal met die blijken van achting ontvangen te zijn, waarop eene verhevene deugd altijd aanspraak heeft, wederom afgereisd, om aan haren vader de blijde tijding van zijne verlossing te brengen, en in zijne armen de zoo streelende belooning te genieten, welke de vrucht is van het zalig bewustzijn, dat men zijnen pligt betracht heeft. Zij heeft voor haar vertrek van den Keizer twee duizend, van den Grootvorst Constantin vijf honderd en van Particulieren vijftien honderd roobels ten geschenke ontvangen, welke gezamenlijke sommen voor haar in de Bank belegd zijn.

VERKOOP VAN VROUWEN TE LONDEN.

De regtbanken van Londen straffen, met eene aanmerkelijke geldboete, hem, die zoo meedoogenloos is van een dier te mishandelen; terwijl de regter zich genoodzaakt vindt het te bejammeren, dat de wet zich niet uitstrekt tot het voorkomen van de verlaging der belangrijkste helft des menschelijken geslacht. Het schijnt, in tegendeel, dat de regtvormen der echtscheiding, door den verkoop der Vrouwe bij de gemeene volksklasse, gegrond zijn op gebruiken, door de aloude Britten overgeleverd, reeds voor de Deensche Dynastiën. Een man, over zijne vrouw niet te vreden, aan hare getrouwheid twijfelende, of bewijzen hebbende van haar wangedrag, wil scheiden. Hij deelt zulks zijner echtgenoote mede. Beiden begeven zich, op markdag, naar het plein, waar deze gehouden wordt. De man leidt zijne Vrouw aan eene touw, om den hals vastgemaakt. Hij bindt haar met hetzelve, plaatste, waar het vee wordt verkocht, en verkoopt haar, in het openbaar, in het bijzijn van getuigen. Gemeenlijk geschiedt de waardering door een deurwaarder, zeer dikwijls door den man zelv'. Wanneer de prijs vastgesteld is, die zelden eenige weinige (Eng.) schellingen te boven gaat, maakt de kooper de vrouw los, ment haar, als 't ware, bij het uiteinde van het touw, en ontbindt haar niet, voor dat hij aldus het plein ter helfte is doorgegaan. Deze soort van verkoop, in Engeland zeer gemeen, worden door het volk aangeduid met den naam van hornmarket. De kooper, altijd weduwenaar of ongehuwd, is doorgaans een liefhebber des verkochte koopwaar. De aldus verkregene vrouw wordt daardoor de wettige echtgenoote van den kooper; de kinderen uit deze vereeniging geboren, worden als wettig beschouwd: de wet tegen het overspeld en de bigamie, kan echtgenooten, dus gescheiden en in nieuwe betrekkingen leverde, niet bereiken. Somwijlen, evenwel, verbindt zich de vrouwekooper door kerkelijk inzegening, van nieuws met dezelve, ten einde den stand zijner kinderen tegen alle twistgeding te verzekeren.

Seleucus; Koning der Locrensen, ha eene wet gemaakt, bij welke bepaald werd dat zulk eenen, die openbare overspe edreef, de beide oogen zouden uitgestoken worden. Weinige dagen na derzelve bekendmaking werd des Konings eigen zoon op zulk eene daad betrapt, en bij zijn vader aangeklaagd. Wanneer het feit nu deazelven bewezen was; sprak de Koning het vonnis over hem uit, dat hij naar de wet moest gestraft worden, en dus beide de oogen verliezen. Maar het volk, medelijden hebbende met den Koning, nam aan wien vele welduden te danken had, bad hem eenparing, dat hij zijnen zoon vergeving mogte schenken, en hem dus zijne oogen laten behouden. Seleucus betuigde daarop, van de wet, die voor allen gelijk was, te kunnen, noch te willen afgaan. Als men echter aanhield, met voor des Konings zoon genade te smeken, ging de Vorst met zijnen zoon, ten aanschouwen van vele duizenden, op eene verhevene plaats; en rukte eerst zich zelven, en toen zijnen zoon een oog uit, met groote kloekmoedigheid en standvastigheid, om het volk genoegen te geven, achtende dus, door het uitrukken van twee oogen, aan de letter en den eisch der wet voldaan te hebben.

GEDRUKT BIJ DE ERVEN J. BRINK.